

Ț SCRIS ÎN LITERE

Revistă cu apariție surprinzătoare

Numărul 2, decembrie 2022

Din cuprins: O carte pe lună. Concurs de traduceri. Concurs de imaginație (și creație) literară. Interviu revistei. Cu neuronii pe bigudiuri. Hor(r)o(r)scop.

Permis de port-cuvânt *editorial*

Pare o idee bizară, să existe permis de port-cuvânt, dar îmi dau seama, pe zi ce trece, că e o măsura care ar prinde bine din mai multe puncte de vedere. Într-unul dintre rânduri – pentru că nu sunt în măsură să spun dacă este în primul rând sau nu – mă gândesc la cei ce torturează limba română și urechile ascultătorilor deopotrivă pe la mai toate posturile de radio și de televiziune. Dacă un om nu este în stare să conducă autoturismul așa cum trebuie, nu-i dai permisul, nu? Bine, aici e altă discuție, în funcție de țară, interese economice, disponibilitatea de a da și de a primi șpagă (mită, pentru cei pretențioși) etc. Dar, în principiu, cine nu e în stare să conducă după regulament, nu ar trebui lăsat să conducă pe drumurile publice. Așa și cu limba română: nu ești în stare să o vorbești corect, nu ar trebui să ți se permită să te exprimi în public. Problema e că și aceia are ar trebui să decidă acest lucru folosesc limba română de parcă i-ar purta pică. În fine, să trecem la alt punct de vedere: cuvântul ca o armă.

Stăteam la taclale cu niște prieteni. Despre una, despre alta, verzi și uscate. La un moment dat vine vorba – nimeni nu mai știe cum – despre gestul care l-a costat pe, de altfel, valorosul fotbalist Zinadine Zidane un cartonaș roșu la turneul final al FIFA World Cup din 2006. Pe scurt, acesta i-a aplicat un cap în umăr lui Marco Materazzi, un jucător al echipei adverse. Sigur că a fost o reacție, dar la ce? Ați ghicit: la cuvinte. Neputând să scape de marcajul strict al lui Marco Materazzi, Zidane a încercat o glumă spunându-i că îi va da tricoul său după meci. Materazzi a dat o replică nelalocul ei: "I'd rather have your sister than your shirt" (replică reprodusă după declarația lui Materazzi în presa vremii, sursa: <https://www.goal.com/en/news/why-zidane-headbutt-materazzi-reasons-france-world-cup-2006-meltdown-explained/blt835b71c97201b52f>). Reacția lui Zidane a fost similară cu reacția lui Will Smith atunci când l-a palmuit pe Chris Rock, în urma unei glume la adresa soției sale. Cine a fost mai vinovat? Cel ce a insultat crezând că face o glumă, sau cel ce a reacționat violent? Putem să-i cerem unui om să nu aibă emoții stârnite de cuvinte? Cred că nu. De aceea poate nu ar fi o idee rea să se avem nevoie de permis de port-cuvânt. Poate, așa, știind puterea lor distructivă, le vom folosi mai cu grijă.

Iulian Mardar

Am citit, citesc, voi citi

Citiseam *Fabrica de absolut* a lui Karel Capek încă din vremea studenției, și când am regăsit-o pe rafturile unei librării, publicată de Editura Art (2008), am cumpărat-o fără ezitare. De ce este una dintre cărțile mele preferate? Din mai multe motive: pentru că este scrisă așa cum se scria înainte, clar, fără artificii inutile, fără extravagante scriitoricești din care nici scriitorul nu mai înțelege nimic etc. Al doilea motiv ar fi ideea: o fabrică în stare să efectueze o ardere completă a materiei, pentru a crea energie, descoperă în mod accidental un nou element eliberat de această ardere completă: absolutul. Noul element vindecă oameni, îndeplinește profeții, aduce fericire, îi poate face pe oameni să zboare la propriu într-o levitație cu sens de simbol – înălțarea spirituală.

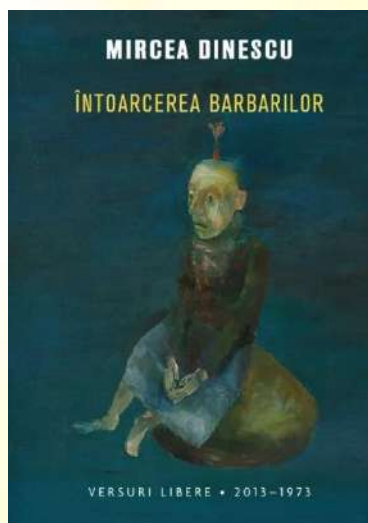
Al treilea motiv este adevărul care urmează acestei stări de beatitudine și care e valabil și azi: omenirea „confiscă” acest nou element și îl transformă în religie. Urmează secte, fanatism, război planetar. Pe scurt, istoria omenirii dintr-o anumită perspectivă. Și mai e un motiv pentru care această carte ocupă un loc în capul listei cărților mele preferate: a fost publicată în 1922. Deci, acum o sută de ani, Karel Capek avea o viziune despre trecut și despre viitor deopotrivă.

Clasici în viață

Mircea Dinescu, *Întoarcerea Barbarilor*, Litera (2014).

La Mircea Dinescu am invidiat întotdeauna lejeritatea cu care construiește metafore surprinzătoare într-un mediu atât de restrictiv cum este poezia cu rimă și ritm. Doar că, de data aceasta, poemele din volumul al cărui nume l-am pomenit deja, și care sunt scrise între 1973 și 2013, sunt scrise în vers liber.

Fiind scrise într-un interval așa de mare de timp, s-ar putea crede că volumul este eterogen prin excelență, dar nu e chiar așa. Poemele sunt legate între ele de ceea ce Eugene Ionesco spusese cândva despre poezia lui Dinescu – „o constatare teribilă, o stare dureroasă de lucruri (...). O viziune asupra Istoriei ca mecanism de degradare a ființelor, ba chiar a Ființei (...)”. Nimic mai adevărat! Iată un fragment din poezia „Mortul fățarnic”, pentru exemplificare: „Ce faci tu, literatură? / Tulburi câțiva tineri caraghioși prin provincie / așezi negustorul de hârtie / la masa celui cu burta plină de litere, / pui păduchi de aur în chica boemului / și tricolor pe pieptul academicianului / dar nu poți îndulci apa înecatului / nici topi zăpada leprosului / nici îngrășa vinerea săracului”.

Ceea ce mă satisface în mod deosebit la Mircea Dinescu este că fiecare poezie spune o poveste. Poemele lui nu sunt doar o colecție de metafore, de imagini care fură ochiul. La Mircea Dinescu ideea este la fel de importantă ca felul în care o redă: „Tragediile nu rezistă prea mult la căldură / aisbergul care-a lovit vaporul Titanic / a sfârșit lamentabil prin zona Guyanei britanice / în paharul cu whiskey al guvernatorului. / Guvernatorul se topi și el / între două fraze fierbinți ale istoriei. // Mai către nord, către nord, dictatorilor, / să vă luați cu brio doctoratul în frig” („Sfatul medicului”).

Dintr-un cuvânt într-altul: concursul de traduceri din limba română

ENGLEZĂ

Nu știu care e situația în ceea ce privește alte limbi, dar când vine vorba de limba engleză, Google este un traducător din ce în ce mai bun și a ajuns să fie un instrument folosit de traducători din cele mai diverse domenii, inclusiv din cel literar. De aceea a trebuit să găsim un text plin de expresii idiomatice pe care Google încă nu știe să le traducă și să-l propunem pentru concursul nostru. Iată-l mai jos:

Săndel Gogonică stătea în cadrul ușii, neștiind ce să facă. Ar fi putut să o șteargă englezește și să găsească o scuză după aceea, dar nu-i stătea în caracter să dea bir cu fugiții atunci când se strângea lațul. Iar acum se strângea. Mai fusese el în situații dificile, dar acum o băgase pe mână rău de tot. Naiba l-a împins să se pună în gură cu șeful bandei din est și să-l provoace la concursul ăla idiot de mâncat ardei iuți?! E drept că nu-l întrecea nimeni la halit mâncare iute de să-ți ia gura foc, dar ardei iuți, fără pâine, fără orez, fără nimic, nu mâncase niciodată.

Dovedind o cunoaștere suficient de profundă a celor două limbi, aceștia sunt traducătorii câștigători: **locul III**, Stanciu Florentina-Loredana (Facultatea de Litere) **locul II**, Ciurea Cristina Mihaela (Facultatea de Litere) și Ștefania State (FEEA) și **locul I**, **Arhire Leria-Elena**, Facultatea de Litere, anul II Masterat. Vă lăsăm să vă delectați cu traducerea care a câștigat locul I:

Arhire Leria-Elena

Săndel Gogonică was standing in the doorway, not knowing what to do. He could have taken French leave and find an excuse afterwards, but it was unusual for him to turn tail when the noose was tightening. And now it was tightening. He'd been in trouble before, but he really got himself into a mess this time. Did the devil push him to argue with the head of the eastern gang and challenge him to that stupid chili peppers eating contest?! It's true that nobody beat him at gobbling extremely spicy food, but chilli peppers without bread, without rice, without anything, he'd never eaten them like this.

 FRANCEZĂ

Franceza, limbă de cultura, se simte mai bine în textele clasice, scrise de scriitori la fel de clasici (sic!) precum textele domniilor lor. Pentru această ediție a concursului a fost propus un text al stejarului literaturii române, Mihail Sadoveanu:

"Domnu' Stamatin (așa îi ziceam, deoarece era cu mult mai în vârstă decât noi) se prezenta ca un fel de țarcovnic firav, cu bărbuță rară și chelie precocă, care se uita foarte de

aproape și atent prin ochelarii lui, disjungând și reclădind elementele; cu toate acestea era de mirare în ce distracții comice cădea uneori. « Era cam săltat », cum spuneau desigur muntenii care ne întovărășeau, « E venit de pe ceea lume », am auzit eu pe unul șoptind și ghiontind cu cotul pe cel de alături... » (Mihail Sadoveanu, Creanga de aur)

Cea mai bună traducere a fost considerată cea a **Danielei Orban**, anul 2 Facultatea de Litere. Redăm aici traducerea sa.

Daniela Orban

« M. Stamatin (c'est comme ça qu'on l'appelait, parce qu'il était beaucoup plus âgé que nous) se présentait comme une sorte de vieillard frêle, avec une barbe éparsée et une calvitie précoce, qui regardait de très près et minutieusement à travers ses lunettes, déconnectant et remontant tous les éléments ; malgré tout, il était surprenant de voir dans quels jeux comiques il tombait parfois. « Il était un peu nerveux », comme l'affirmaient les Valaques qui nous accompagnaient. « Il vient de ce monde », disait un autre en chuchotant et donnant un coup de coude à celui de côté. »

NOU!

Concurs de imaginație literară... în engleză

Da, știm, de obicei se zice, prin diverse alte locuri „concurs de creație” și nu „de imaginație”. De parcă ar fi mare diferență! Dar am preferat să-i spunem așa pentru că imaginația este cea pusă la grea încercare, fiind nevoită să scornească o continuare la ceva la care, probabil, stăpânele și stăpânii ei (ale ei, ale imaginației, desigur) nu se așteptau. Pe scurt, concurenților li s-a cerut să continue o povestire pe care altcineva a început-o. Și, ca să complicăm lucrurile, am cerut ca textul să fie scris în limba engleză. Iată despre ce este vorba:

Allan turned on the wormhole once again. He had been able to bring to the present objects from the past, using it, but today he is trying to bring a person. An important one. After a few seconds, the person appeared.

“Wow! It is... you! he said, almost not believing his eyes.”

And the winner is... **Ciurea Cristina Mihaela**, Facultatea de Litere, anul 2 Masterat. Iar aceasta este povestea imaginată de câștigătoare (cu câteva corecturi de redacție):

Ciurea Cristina Mihaela

The person he saw was none other than his childhood friend, Christopher, whom he missed dearly and hadn't seen since their fight, back in high school. Because of a broken promise, very important to both of them, that Allan didn't take into account at the time, they hadn't spoken a word to one another, or more exactly, Christopher didn't want to hear from Allan ever again, even though the latter tried his best to explain what had happened. Since then, Christopher had left to study at a college abroad, and moved all the way to France.

Allan felt miserable, like he didn't deserve to be forgiven, but at least he wanted to explain the reasons for his betrayal, to leave behind this burden he has been carrying deep in his heart for the past 10 years. So, without being aware of what an immense power the wormhole holds, he suddenly remembered those beautiful memories and Christopher, and just like that, he was there. Right before his eyes, on the ground, trying to breathe and take in his surroundings, but still there.

“Wh- What happened...huh? Wait, Allan, is that you? What on earth are you doing here?” said a confused and very disoriented Christopher.

“Christopher! It is actually you! Holy... I can’t believe it! It actually worked! So, objects aren’t the only things that can -”

“What? What do you mean by ‘It actually worked’? I was home, preparing lunch and suddenly got a headache and... I can’t remember what else happened after that... WAIT A MINUTE! IS THIS ALL YOUR DOING?! Ugh, selfish just as usual! Gosh, I can’t believe the lengths to which you can go! Can’t you just let me be? I thought I told you that I don’t want to hear from you ever again and -”

“Wait, wait! Please let me explain! At least for once, please listen to what I have to say and then the rest is up to you, but please let me explain.”

“....”

“Please, Christopher! This is urgent! We don’t have that much time...” said a disheartened yet hopeful Allan.

After both of them calmed down a little bit, Allan brought Christopher up to date.

“But how is this even possible? Oh, Dear Lord!”

“What happened?”

“My lunch! But more importantly, I hope I’ll still have a house to sleep in when I get back!”

Concurs de imaginație literară... în franceză

Un concurs de imaginație literară nu poate exista fără limba franceză. Adică poate, dar ar fi ciudat. Cum să pui cuvintele „imaginație” și „literatură” fără să te gândești la unul dintre cei mai celebri francezi ai tuturor timpurilor: Jules Verne?! Nu știm la cine s-au gândit concurenții noștri atunci când au primit provocarea, dar iată ce are de povestit câștigătoarea concursului, **Mădălina Culea**, Facultatea de Litere, anul 2:

Mădălina Culea

Nous sommes à Paris depuis un mois, et nous avons toujours été dans un mouvement continu...

Depuis que nous avons appris la nouvelle sur le vol du célèbre tableau, pendant la nuit de 13 août, cette année, Marc et moi, nous nous sommes promis que nous allions résoudre cette affaire et que le tableau reviendrait à sa place d'honneur – au Louvre. C'était le but de notre arrivée à Paris. Il s'agit du vol du célèbre portrait de l'empereur Napoléon, une peinture faite avec passion par Jean Auguste Dominique Ingres. Il a disparu pendant une soirée chaude d'août. Personne ne pouvait voir le voleur. Il n'y avait aucun témoin. C'est un cas très particulier et sa résolution exige que Marc et moi, nous soyons prudents. Je sais que dans un jour, le voleur sera connu.

Après deux mois d'analyse – images des caméras vidéo, écoutes des opinions et des informations des gardiens qui surveillaient le musée ce soir-là, des nuits passées à garder le musée espérant que le coupable reviendra sur la scène du « crime », nous avons conclu qu'il y avait 2 suspects.

Le premier suspect – Monsieur Gustav, un gardien de dix-neuf ans au musée, un vieil homme qui pourrait sembler inoffensif, mais d'une intelligence incroyable, aurait pu retenir les codes qui annulaient les alarmes au musée, sinon il l'aurait pu faire, ce travail. Le deuxième suspect sur notre liste – Monsieur Katan, un ancien homme d'affaires et grand politicien qui a failli à cause de ses dettes : il a visité le musée ce jour-là. Il s'est assis devant le tableau et l'a regardé pendant 3 heures. Et nous sommes allés chercher les deux suspects. Nous les avons suivis pendant des jours afin de trouver leurs adresses, puis nous sommes allés chez eux, en prétendant que nous voulions

leur poser des questions pour un sondage d'opinion. Nous avons réussi à entrer chez eux et à les observer de près. Nous avons cherché des détails qui pourraient les trahir.

Une semaine après nos visites, quelqu'un a frappé à ma porte : c'était presque minuit. J'ai ouvert la porte, mais je n'ai vu personne. J'ai regardé en bas et j'ai observé sur la première marche de l'échelle un colis et un billet. Sans hésiter, j'ai ouvert le colis et j'ai découvert une clé. Puis, j'ai lu rapidement le billet qui accompagnait le colis : « Vous êtes deux jeunes gens très intelligents, mais seriez-vous en mesure de découvrir ce secret? Allez-vous vraiment découvrir celui qui a volé le tableau bien admiré? Cette clé ouvrira le coffre où se trouve la toile. N'oubliez pas! La bonne réponse est plus proche que vous ne le pensez... »

J'ai mis le billet sur la table et la clé dans ma poche, après je suis partie vite chez Marc...

~~Convocare~~ Provocare

Dacă credeți că puteți scrie o umoristică, sau mai mistică (sic!)

câștigătoare pentru acest număr, atunci treceți la distracție (cât pe ce să scriem "la treabă") și scrieți-o. După care expediați-o la adresa iulian.mardar@ugal.ro. Cea mai bună va apărea în numărul 3 al revistei noastre. Textul nu trebuie să aibă mai mult de 450 de cuvinte (fără începutul dat de noi)... Chiar trebuie să mai stați pe gânduri?!

povestire mai interesantă, sau mai decât cele care au fost alese

Liceanul de azi, Literatul de mâine. De ce nu?

Da, omenirea mai are o șansă, atâta vreme cât există liceeni care știu să deschidă o carte și să-i întoarcă paginile, citind și trecând prin filtrul gândirii conținutul ei. Și aceasta pentru că nu poți scrie așa cum au scris cei premiați de revista noastră decât dacă ai citit câteva mii de pagini de literatură de calitate. Mulțumim și cadrelor didactice de la diverse licee din Galați, care ne-au sprijinit în acțiunea noastră de a-i atrage pe liceeni de partea bună a forței cuvântului! În ordinea alfabetică, acestea sunt: **Cristea Mihaela, Grecu Cristina, Ion Camelia, Radu Mădălina, Simona Vartolomei, Sîrbu Corina, și Sofronea Delia-Cătălina**. De asemenea, ne-am bucurat și pentru acest număr de sprijinul doamnelor profesoare **Carp Monica, Hărăbor Iulia și Zanet Rodica**. În ceea ce privește desenele fără chip de mai jos, explicația e simplă: nu am primit fotografii de la elevii în cauză.

Primele trei locuri la **concursul de traducere** din limba română au fost ocupate de următorii elevi: **locul III**, Ghiban Oana-Maria. **Locul II** a fost împărțit între Alexe Giulia-Ioana și Sion Denisa-Ioana, iar **locul I** a fost cucerit de Carp Ana-Maria Diana. Felicitări tuturor!

La **concursul de creație** în limba engleză, aceștia sunt cei pe care juriul i-a considerat cei mai în formă: **locul III**, Ignat Alecsandra Ramona și Marin George-Alexandru. **Locul II**, Ochiu Oana-Raluca. **Locul I** a fost ocupat

de Purcel Otilia Theodora. De asemenea, felicitări și îi mai așteptăm pe toți la concursurile următoare. Long live *E scris în Litere*!

Liceeni - între copilărie și maturitate

Fiecare participare la un concurs este o victorie în sine pentru că trebuie să ai curaj pentru a-ți expune lumii rezultatul eforturilor tale, spre a fi cântărit și notat, știind că nu-ți garantează nimeni victoria. De aceea îi felicităm pe toți participanții la concursurile de traducere organizate de revista noastră și le adresăm un sincer BRAVO! Cu toții sunt niște învingători.

Cum spațiul tipografic nu ne permite să publicăm toate traducerile care se află pe podium, traducerile fiind oricum asemănătoare, așa cum este și normal când se traduce același text, redăm mai jos textul care s-a clasat pe locul 1 la **concursul de creație literară**. Deja știți cine este autoarea acestui text: eleva **Otilia Theodora Purcel**.

Allan turned on the wormhole once again. He had been able to bring to the present objects from the past, using it, but now he was trying to bring a person. An important one. After a few seconds, the person appeared.

“Wow! It is... you!” he said, almost not believing his eyes.

“How am I here? Allan... is that you?” tears started rolling down her cheeks.

“I really did it. You are standing right in front of me ... mom!” Allan stepped forward and hugged the woman that gave birth to him and left this world right after he was born.

“How is this even possible? The last thing that I remember is holding you in my arms while you were crying, all covered in blood. When did you grow this big? Are you hurt?” she said, shocked by who she was looking at.

“I know you have lots of questions, but you can’t imagine how happy I am to finally meet you.” he said while staring into her eyes.

“What do you mean by the first time, dear? I have been right next to you all your life” she said, in a very faint voice.

“Mom, I was a baby when you died. The only reason I know what you look like is because I saw a photo of yours on my dad’s computer. I never got to ask you how you met dad, I never got to hear your voice, you did not even have the chance to scold me. I was always so lonely, always walking with a hole in my heart that I could never fill. That was the space that you were supposed to take up!” Allan said without being able to hold his tears back anymore.

“My lovely child, I never wanted to see tears fall from your eyes. I know me not being there was really hard for you, but you have to know that I have been with you every step of the way. When you were born, the doctors told me that only one of us can survive and I chose you.” she told him while wiping away his tears.

“Why me? You didn’t even know me! Why did you choose me?” he asked.

“I had been given the opportunity to live a beautiful life. You were just getting yours. I couldn’t steal that from you.”

“All my life I thought I was the reason why you were gone!” Allan said while trying to hide the painful expression on his face.

“Allan, I know I never got to tell you this, but you were, are and will always be my most treasured gift!” And, with this, she faded away.

Cu muza la braț - concurs de poezie

Pentru acest număr, tema concursului a fost lăsată la alegerea fiecărui concurent. La o adică, libertatea este una dintre condițiile creației de orice fel. Sigur, acest lucru poate complica misiunea membrilor juriului, dar orice formă de libertate are prețul ei. Am acceptat cu toată inima să îl plătim, iar „sacrificiul” nostru a fost răsplătit de creațiile literare pe care vi le prezentăm în paginile următoare.

Nu știm dacă e din cauză că pe măsură ce înaintăm în vârstă devenim mai pragmatici, mai cu picioarele pe pământ (și mai plicticoși, ar spune adolescenții) sau e din cauză că, vorba cântecului, „lăsând rațiunea să ne fiarbă, / am uitat ce-nseamnă poezia, / stând desculți în iarbă” (Semnal M, *Desculț în iarbă*), dar puțini sunt studenții care stau în fața foi de hârtie goală, așteptând ca muza să le dicteze câteva versuri. Din ce am primit la redacție, am putut selecta, totuși, două autoare care au dovedit sensibilitate și aplecare spre metaforă: Leria-Elena Arhire, Facultatea de Litere, anul II Masterat, și Anamaria State, anul 2, Facultatea de Psihologie a Universității „Danubius” din Galați.

Încheiere

de Leria-Elena Arhire

Am încercat să-mi cânt
cea mai urâtă amintire
și m-am trezit rostind numele tău.
Am încercat să îmi scriu suferința
și m-am trezit descriindu-ți privirea.
Am încercat să îmi pictez durerea
și m-am trezit conturându-ți buzele.
Am încercat să îmi sculptez
furia și regretele
și m-am trezit cioplindu-ți chipul.

Apoi am luat
tot ce am creat
și le-am aruncat
pe toate într-un foc uriaș, mistuitor
pe care l-am lăsat
să se înalțe până aproape de cer.
După care l-am stins brutal,
cu toată forța,
împrăștiind cenușa în bătaia vântului
ca să zboare cât mai departe de mine,
iar eu i-am întors spatele,
pășind spre un nou început.

Pașii

de Anamaria State

Urma pașilor tăi la malul mării
În calea pașilor mei se relevă
Tălpile-mi zăgăzuiesc pe pașii tăi
Ființa-mi tremură la simțirea-ți
Și valul? În dar, valul îmi dăruie
Sărutul tălpilor tale tălpilor mele.

Pe deșertul plajei în cale-mi
Urma pașilor tăi înaintea mea
Pașii mei zglobii zburdă pe urma-ți
Vrerea amintirii rămășiței arșițe
Și vântul? În dar vântul îmi oferă
Îmbrățișarea tălpilor tale tălpilor mele.

Urma pașilor tăi se desfășură în cale-mi
Cu dorință privesc pe firul desfășurat
La capăt de pași să te întâlnesc.
În strălucirea soarelui privirea-mi
Se-ncețosează în iluzia stranie de...
Miraj? Miraj de aluzie iluzorie?
O! Fata Morgana la capăt de pași!?
Amăgirea mea sau amăgirea ta?

Poezia trebuie să meargă mai departe

Cine nu a încercat să scrie versuri, măcar o dată, în liceu sau chiar mai devreme? E o întrebare mai degrabă retorică, pentru că răspunsul nu îl vom ști niciodată. Cert este că avem și pentru acest număr suficienți participanți de la unele licee din Galați și chiar de la o școală generală din județ cât să alcătuim un clasament tradus în de mai jos. Câștigători suntem cu toții, ca societate, dacă încă mai sunt tineri care înțeleg rostul poeziei pe această planetă, iar câștigătorea concursului este **Vasilache Maria-Teodora** (C.N. „Costache Negri”). Locul 2 este ocupat de **Drăgan Bianca Lăcrămioara** (clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Nr. 1 din Frumușița, județul Galați), iar locul 3 revine elevei **Iordan Alexandra Teodora** (L.T. „Mircea Eliade”). Le felicităm, ca, de altfel, pe toți participanții, și redăm mai jos câteva din creațiile lor.

Monologul păpușarului de Vasilache Maria-Teodora

Odată cu roua ridic obrazul
Dintre nori, unde somnu-i mai profund
Și pleoapele îmi sunt mai grele,
Când visele-atârnă de ele.

Azi-noapte, conspirând discret cu Luna,
Mi-am permis s-o iau la dans și să-i șoptesc:
„Dintre cei ce dorm în liniștea dementă
A netulburatei lor conștiințe

Niciunul n-a băgat de seamă
Jocul nostru de priviri, de oarbe gloanțe...
Din vis lucid de m-am născut,
Dacă fug, ce-am de pierdut?“

Ea, cu râsul viu, melodios,
Cu ochii galeși asupra-mi așternuți
În fața căroră singur mă descos,
Grăi sihastrului din mine:

„O, ce glorie amară te-a cuprins
Pe scena cea mare, în teatrul gol!
Rămâi în rol, dincolo-i pustiu întins
Și jocul nu mai e în mâinile tale...”

Straturi de Drăgan Bianca Lăcrămioara

Pământ format din două lumi:
Viața și moartea.
Om cu toate organele
Sparte în cioburi de os.

În partea neagră, galaxie
Cranii care stau lipite
Uitam la stele
Reflexie-n spațiu.

*** (fragment)
De Iordan Alexandra Teodora

Mirosea a dezastru și vanilie,
A scorțișoară și praf de iubire,
A război, a praf de pușcă,
A ceartă, a ceară și cenușă,
A sentimente vărsate pe o foaie,
A dragoste uitată în ploaie,
A sare iodată
Pusă pe rană și acolo uitată,
A seri de noiembrie cu gust de iasomie
Să ne amintească și mie și ție,
A dor amestecat cu miere
A seara în care ne-am spus "la revedere".

Concursul de proză

Din nou, liceenii s-au arătat cei mai dornici de a-și compara puterile scriitoricești între ei, lucru care nu poate decât să ne bucure, pentru că viitorul oricărei facultăți îl reprezintă elevii de aceea i-am pus împreună cu studenții care au răspuns provocării. Cum vorba lungă e sărăcia omului, ne vom opri cu introducerea chiar aici și vi-i vom prezenta pe câștigători: pe locul 1 s-a clasat **Ignat Alecsandra-Ramona** (elevă), locul 2 a fost ocupat de **Mratic Maria Claudia** (studentă), iar pe treapta a 3-a s-a clasat **Ariton Alexandra Maria** (elevă). Vă lăsăm să vă delectați cu textul care s-a clasat pe primul loc.

Către veșnicie...prin sat *de Ignat Alecsandra-Ramona*

Soarele încolțește pe obloanele ferestrelor de lut, inundând odaia joasă cu miros de gutui și mere coapte! Dimineata își face simțit glasul prin cântecul apei de izvor ce lovește tainic pietrele și aduce vorba păsărilor aproape.

Toate sunt înecate în lumina inocenței și dominate de naivitatea naturii, care, compătimentd oamenii, varsă în diminețile de vară lacrimi amare și reci, pe care plantele le adună din aer, îmbăindu-se în ele. Așa apare roua și țăranii o știau prea bine, căci odată cu primii stropi de apă care lovesc pământul, scurgându-se de pe frunze, ziua este deja începută pentru ei.

Fugind de somn cu picioare desculțe și reci pe prispa de pământ umed, cu obraji brăzdați de griji și de soare, cu ochi umezi și dureri neîmpărtășite și ținând pe umeri întreg universul parcă, oprește țăranul român timpul în loc. Îngropându-și inima și anii în fața casei, sub pământ, asigurându-se că nici el și nici timpul nu vor pleca vreodată din acele locuri. Omul cu mâini bătătorite bate zilnic palma cu veșnicia căci el clădește castele din umbre nesemnificative, face boltă pentru timp doar din florile copacilor și le arată tuturor, cu o dezarmantă sinceritate că aici, în locul acesta binecuvântat - satul românesc -, timpul stă în loc.

Sufletul satului are ritmul pământului care îl preia pe cel al cosmosului și îl revarsă peste câpițe cu fân uscat, struguri înmiresmați, doine și plânsete de neuitat și o iubire în inimă care ar putea eclipsa însuși soarele, făcând satul un loc privilegiat, pe care, spunea țăranul cu smerenie, l-a lăsat Dumnezeu pe lume, făurindu-l din lacrimile-i proprii. Aceștia lasă calmul și frumusețea naturii să aibă un rol principal în teatrul vieții fără scenariu, permit sudorii, sângelui și apei să se amestece, roagă frunzele să rămână veșnic verzi ori roșii. Lăsând lemnul să putrezească cu rădăcinile încă în pământ și cu ramurile încă îndreptate spre cer, omul acesta veșnic este gata să-l prindă în caz că stelele, luna și soarele se hotărăsc vreodată că vor să se sfârșească.

Așa a înțeles țăranul că omul, copacul și timpul sunt la fel. Că, în clepsidra satului curg și se numără clipele veșniciei, iar ei, oamenii, sunt condamnați să respire mireasma timpului, întorcându-și chipul și întreaga ființă la rădăcinile lor. Iar în oglinda în care veșnicia încearcă să își deseneze limitele, se deslușește chipul brăzdat de nevoi al unui țăran, din ochii căruia se scurg și arbori, și stele, și om.

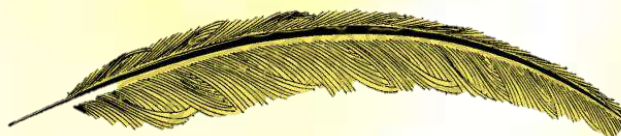
Dar veșnicia nu va avea niciodată limite, mai ales aici, în locul în care s-a și născut, undeva, departe, într-un sat...

Textele de pe locurile 2 și 3 sunt, la rândul lor, încercări demne de aplaudat, iar unele pasaje sunt suficient de interesante cât să își găsească locul în revista noastră. Le redăm mai jos și vă lăsăm să judecați dacă am greșit sau nu.

(Fără titlu)
de Mratic Maria-Claudia

Laptele cald îmi învăluie stomacul – visez la copilărie. Vremuri de mult apuse pe care încerc cu disperare să le evoc în orice moment, mai ales că simt nevoia să mă reconectez cu acele senzații pe care le pot numi acum ca fiind primordiale. Un simplu miros de carte veche mă poate duce cu gândul la biblioteca imensă a bunicii ce se impunea în sufrageria înghesuită cu felurite tipuri de porțelanuri adunate de-a lungul timpului (cum ar fi perechea îndrăgostiților înghețați în peisajul etern romantic). Nu știam ce semnificație au titlurile suflate cu auriu sau printate cu acel negru mat amenințător. Eram mult prea fragedă pentru a cuprinde acea realitate, acel colț ascuns de Univers. Fiecare încolăcire a literelor mă ducea cu gândul la un mister ce trebuie dezlegat, ce stă încătușat în obscuritate fluidă. Tainele lingvistice mi se păreau a fi un catalizator puternic pentru firea mea curioasă. Aceste trăiri aveau să creeze bănuiala unui destin grandios, unei alunecări printre degetele lui Cronos spre o lumină veșnică, o moștenire a conștiinței insolite care va dăinui continuu. (...)

Demonii
de Arton Alexandra-Maria

(...)

Trupul lui zace acolo de o lună. Umbra lui mă bântuie în fiecare seară. Trece pe lângă mine, lăsând în urmă un aer rece și un fior. Regret ce am făcut, dar l-am avertizat! Acum cadavrul lui stă sub pământ și sufletul rătăcit în lumea noastră, căutând să se răzbune pe mine. Înebbunesc? Mă privește cum dorm și mă înspăimântă. Apare după miezul nopții și îi simt privirea rece a chipului de piatră cu ochii nemișcați. Nu mai suport să-l văd cum mă privește.

Sufletul e un călător blocat într-un trup pe care de multe ori îl detestă. Mâine îl voi elibera. Mâine voi pune capăt la tot. Moartea uneori e o ușurare a unei vieți chinuite. Și, până la urmă, ce e viața? E întrebarea ce ne macină, pe noi ființele umane cât trăim. Motivul pentru care iertăm, facem anumite alegeri, motivul pentru care ne oprim din plâns sau plângem mai tare... Un coșmar real. Alteori e o binecuvântare. Oricum, ștreangul stă atârnat de tavan de două zile și mă așteaptă. Îmi doresc doar liniște și iertare, căci eu am greșit mai mult... Nu va ști nimeni adevăratul motiv pentru care soția fostului cel mai bun avocat s-a sinucis, și unde a dispărut acesta.

Jurnalism pe bune - Interviuul nostru

Zâmbetul ușurează foarte mult tot ceea ce facem.”

Antoanela Marta Mardar este un om mare cu suflet de copil. În prezent, conf. dr. la Departamentul de engleză și prodecan al Facultății de Litere, se ocupă, printre multe altele, de relația cu studenții, comunicarea instituțională pe rețelele sociale și de activitățile extracurriculare pe care Facultatea de Litere le organizează.

Rep: Sunteți o persoană solară, tot timpul cu zâmbetul pe buze. Cum reușiți să vă păstrați mereu buna dispoziție?

A.M.: Mă bucur de tot ce îmi oferă viața, iar soarele îmi dă energie. Cred cu tărie că un zâmbet poate deschide foarte multe uși și poate face ziua frumoasă și altor oameni.

Rep. Sunteți foarte atașată de studenți. Care e secretul?

A.M.: Îmi sunt foarte dragi studenții, iar profesia pe care mi-am ales-o le este dedicată. Atât activitățile curriculare cât și cele extracurriculare mă aduc mai aproape de tineri, indiferent de anul și programul de studiu. Am rămas prietenă cu studenții noștri, chiar și la mulți ani după absolvire.

Rep: Cine sau ce v-a făcut să iubiți limba engleză?

A.M: Primul om care a avut un rol important în devenirea mea a fost mama, care ne-a încurajat, pe mine și pe sora mea, să facem ceea ce ne place în viață. Eu de mică am știut că vreau să fiu învățătoare sau profesoară. Cred că primul model din viața mea a fost doamna învățătoare Maria Bânzar, de la Școala nr. 28. Dragostea pentru engleză a venit treptat, cu ajutorul doamnei profesor Geta Marcov și al doamnei profesor universitar Elena Croitoru, cea din urmă fiind, mai târziu, mentorul meu. De asemenea, domnul conferențiar Grigore Răcariu, care a contribuit la dragostea mea pentru gramatică și la pasiunea mea pentru studiile comparative în engleză-română.

Rep.: Scriitorul dvs. preferat și filmul favorit?

A.M.: Nu pot menționa un scriitor preferat, însă pot spune ce cărți citesc cu plăcere. În funcție de starea mea apreciez cărțile care îmi permit să fac conexiuni lingvistice și culturale și cele care îmi aduc seninătate în suflet și zâmbetul pe chip. Aceleași aspecte caut în și apreciez la filmele pe care le urmăresc. Nu zic nu unei comedii, unui film *fantasy* sau unui desen animat.

Rep: Ce tip de muzică ascultați?

A.M.: Pop, rock, ocazional clasică, însă sunt deschisă și altor genuri de muzică: *reggae, rap, hip – hop*. Nu apreciez muzica lipsită de conținut și cu rime facile.

Rep: Ați fost un copil... completați dvs.

A.M.: Cuminte, mereu cu zâmbetul pe buze, după spusele mamei mele. Am fost un copil obișnuit, dar norocos, pentru că am crescut într-o familie de oameni cu suflet bun și caracter frumos, care m-au format în așa fel încât să nu îi dezamăgesc pe cei care îmi acordă încredere.

Rep: Vă rog să vă descrieți, prezentând trei calități și trei defecte pe care credeți că le aveți.

A.M: Calități: seriozitate, sinceritate, optimism. Defecte: incapacitatea de a-mi ascunde sentimentele și reacțiile, în anumite situații.

Rep: Ca profesor, ce vi se pare cel mai greu?

A.M: Nimic nu este greu atunci când îți place ceea o faci. Ceea ce îmi displace, însă, este de lipsa de implicare a unora dintre studenți și colegi, care mă face să fiu ușor dezamăgită. Partea bună, totuși, este că aceste sentimente negative nu mă chinuie prea mult, date fiind optimismul meu și dorința de a fi aproape de oameni și de a-i ajuta. Foarte frumoase în meseria mea sunt momentele

în care descopăr că ceea ce am făcut, în sala de curs sau în afara ei, a influențat sau a schimbat, în bine, destinele studenților mei.

Rep: *Aveți doi copii, o fetiță și un băiețel. Mai văd fotografii cu dumneavoastră și cu ei pe Facebook și sunt la fel de veseli și zâmbitori ca dumneavoastră. Aveți suficient timp pentru ei?*

A.M.: Câteodată am sentimentul că nu reușesc să petrec suficient timp cu ei, dar mă străduiesc să le ofer momente de calitate. Neavând bunici, i-am dat la grădiniță de la vârste foarte mici. Au un program bine organizat, de la ora 8:00 la ora 16:00. Serile sunt pentru noi și activitățile pe care le facem în familie. Sunt în general copii veseli, zâmbăreți, rareori bosumflați. Cred că împreună reușim să creăm un mediu care favorizează un comportament asemănător și anume să fim optimiști și veseli, pentru că, repet, zâmbetul ușurează foarte mult tot ceea ce facem.

Rep: *Citatul care vă reprezintă este?*

A.M. „Omul liber este acela care n-are nevoie să spună nicio minciună.” - Nicolae Iorga

Rep: *Planuri de viitor (personale, instituționale)?*

A.M.: Pe plan profesional mi-aș dori să rămân aceeași persoană implicată în și pasionată de ceea ce face. Pe plan personal, mi-aș dori ca aspectele mai puțin plăcute ale societății în care trăim să nu mă schimbe ca om.

Reporter: **Liliana Neculai (Oprea)**, anul 3 Jurnalism

Cum te împarți între locul de muncă și facultate

24 de ore par o eternitate, însă când ești student și ai mai multe preocupări, timpul devine „dușmanul” tău.

Paul este student la Facultatea de Litere, secțiunea Jurnalism, anul 2 și spune că este un student foarte responsabil. „Deși lucrez *part-time* ca fotograf, încerc să nu neglijez facultatea și îmi fac o listă cu priorități. Pun pe primul loc ce cred eu că e mai benefic pentru mine, însă mereu este un conflict între facultate și serviciu, deoarece acesta îmi aduce beneficii financiare, pe când facultatea mă ajută să mă dezvolt și să mi îmbogățesc cultura generală. Merg la biliard, dar doar în zilele în care nu sunt ocupat cu facultatea”, spune Paul.

„*E un program complicat*”

Adela, colega lui Paul, este din Soroca și lucrează în „beauty”, fiind propriul ei șef. „Îmi gestionez timpul în funcție de programul pe care îl am la facultate, de obicei eu pun unghii dimineața și seara, deoarece serviciul și facultatea îmi ocupă mare parte din timp. Îmi place să mă plimb și să merg în club la... (ne-a zis la ce club, dar nu vrem să părem că facem reclamă, deci nu vom da numele aici) alături de prietenele mele. Este complicat pentru mine să fac față unui astfel de program încărcat pentru că nu mai am timp să mă distrez așa cum aș vrea”, explică Adela.

„*Îmi fac un plan în fiecare zi*”

O altă studentă de la Jurnalism, Mădălina, spune că e complicat să le facă pe toate, dar nu imposibil. „Stabilesc zilnic ce am de făcut, conform unui program pentru a ști că cele 24 de ore îmi sunt suficiente pentru a-mi îndeplini toate obiectivele propuse. Somnul pentru mine este important, dar când am cu adevărat o zi liberă, îmi place să citesc, dar să mă și plimb pentru a descoperi acest oraș, deoarece eu sunt din Șoldănești”, susține Mădălina.

„*Uneori mă simt epuizată*”

Daniela este studentă în anul 2 la Facultatea de Educație Fizică și Sport, secțiunea Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar. „Încerc să mă implic în toate activitățile din cadrul facultății, dar simultan muncesc pentru a mă întreține. Lucrez *part-time* în timpul săptămânii și *full-time* în weekend la o gelaterie din oraș, acesta fiind și primul meu loc de muncă. Merg la cursurile care

mi se par mie mai importante și, da, recunosc că uneori mă simt epuizată cu acest program și din acest motiv nu pun distracția pe primul loc. Când vreau să mă detașez total, merg să mă plimb prin Grădina Publică alături de prietenii mei", spune Daniela.

Geanina Constantin, anul 2 Jurnalism

Condamnat la studenție

Studenția este o sumă de provocări cu care te confrunți în timp . Cum ar fi ce faci când nu ai bani, unde e mai bine să stai și cum să treci peste frica de examene.

Octombrie recrutează cei mai buni boboci pentru un viitor de succes, însă acesta vine la pachet cu multă muncă, stres și responsabilitate.

Brusc, studentul este nevoit să își ia rămas bun de la părinți, de la casa care îi este templul amintirilor și de la prietenii cu care obișnuia să viseze despre ce va deveni când va fi mare. Realizează că e timpul să plece într-un alt oraș sau într-o altă țară, unde trebuie să se descurce singur și să treacă la o altă etapă a vieții unde începe să vadă lucrurile în mod diferit.

Dacă studenția este o meserie, atunci notele sunt salariul?

Studentul trebuie să fie conștient de faptul că notele nu reflectă cunoștințele dobândite, iar dacă se străduie atât de mult și nu este apreciat, va fi, dar poate într-un alt capitol al cărții. Anii de studenție sunt frumoși, dar studentul trebuie să învețe cum să își gestioneze atât timpul cât și banii. Oricât de mulți ar avea, nu o să-i ajungă niciodată, mai ales din cauza scumpirilor din fiecare an, însă are o șansă să-și găsească un loc de muncă cu jumătate de normă pentru a se putea implica în diverse activități ce necesită anumite cheltuieli cum ar fi: călătorii, cinema, petrecerea timpului la un „pub”, bowling etc. Din fericire, există și activități pentru weekendul care îl prinde cu portofelul gol. Liga Studenților din Galați oferă diverse proiecte de voluntariat, seri de socializare, workshop-uri, filme, concerte, spectacole și multe alte evenimente care nu costă nimic. Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, cu siguranță poate surprinde cu o serie de oportunități ce țin de dezvoltare personală și de ghidarea pașilor studenților în procesul de acumulare a experienței în domeniul favorit.

Căminul - cheltuieli mici, avantaje mari

Un alt aspect de bază este căminul. Studentul nu doar că are posibilitatea de a cunoaște oameni noi și, de ce nu, de a construi relații temeinice de prietenie care pot dura o viață întreagă, dar, în același timp, învață să devină responsabil, independent, să conviețuiască cu oameni străini și cu care poate să nu aibă prea multe lucruri în comun, toate acestea conlucrând înspre o versiune mai bună a acestuia.. Totodată, făcând o comparație între chiriile practicate în prezent România și opțiunea căminului studențesc, rezultă că acesta din urmă reprezintă un câștig pentru buzunarul studentului, dat fiind faptul că prețurile sunt mult mai mici decât în orice altă variantă. Desigur, avantajele alegerii căminului studențesc în detrimentul chiriei nu se opresc doar la aspectul financiar, ci vorbim și de ocazia de a ieși din zona de confort într-un timp relativ scurt și de a avea ocazia creării unei povești de neuitat alături de colegii de cameră care deseori devin o familie. Iar ceea ce înspăimântă studenții este, evident, sesiunea de examene, implicit teama de a pica unul sau mai multe sau notele mici. Esențial este ca la sfârșitul sesiunii de examene, studentul să aibă o privire clară asupra nivelului cunoștințelor acumulate de-a lungul întregului semestru, să observe cât a evoluat în toată această perioadă fără, însă, a-și pierde încrederea în forțele proprii dacă rezultatul nu este cel dorit.

Studenția este o artă ce creionează evadarea din propriile visuri neîmpărtășite spre o realitate în care studentul este arhitectul propriei vieți, cel care vă depune toate eforturile pentru că aspirațiile sale cu privire la un viitor prosper să nu rămână un simplu vis. Acesta trebuie să fie eroul în propria poveste, una a cunoașterii unde se folosește de abilitățile pe care le deține în ideea

de a descoperi metode noi pentru a face lumea un loc mai bun, acest lucru putând fi, însă, realizat cu pași mici, muncă multă, sacrificii pe măsură și riscuri cât cuprinde.

Alina Axinte, an 2 Jurnalism

Între jurnalism și eseistică

Plăcinta are același gust și în blid, și în farfurie

Nu cumva „Amintirile din copilărie” ale lui Creangă n-ar mai avea farmec dacă povestea ar fi scrisă în limba literară? Și oare hazul ar fi fost savurat la aceeași intensitate dacă „băietul ista”, Nică, ar fi fost „băiatul acesta” care tot cutreieră generațiile?

Așadar, dulcele grai moldovenesc, care a generat de-a lungul timpului tot felul de discuții, are magia sa, mai ales când treci dincolo de Prut și, în fond, vorbești aceeași limbă. Crearea celui dulce grai moldovenesc a fost influențată de mai mulți factori, iar îndelungata ocupație sovietică a Basarabiei a dus la modificarea superficială a limbii vorbite în Republica Moldova. Cât despre regionalisme, ele sunt specifice oricărei zone a țării, dau culoare exprimării și savoare graiului.

De la frica de a nu te face înțeles la rușine

Fiind moldovean din mama Basarabie și îmbrățișând mama Românie, ți s-ar părea că felul în care vorbești nu sună tocmai în regulă. Nici acel „amuș” nu-și găsește locul și nici acel „ghini” nu-i prea „bine” folosit. S-ar putea, la un moment dat, să te faci mai greu înțeles, pentru că „mătincă”, adică literar - „probabil”, receptorul aude pentru prima dată termenul folosit. Această frică de a nu te face înțeles vine „iaca”, deseori, la pachet cu rușinea și nevoia de a te debarasa de graiul matern. Totuși, limba română are farmecul ei, tocmai datorită acestor graiuri în care vorbim și modurilor diferite în care ne exprimăm.

Graiul „de la mămuca”

Dacă încerci pe deplin să vorbești o limbă română literară, atunci când contextul îți permite să n-o faci, nici gustul „mălinei”- (zmeură) n-ar mai fi atât de dulce și nici „zămosul”- (pepene galben) n-ar mai fi la fel de sățios. Farmecul, dincolo de toate, este și din punct de vedere fonetic. Folosirea celui „oi lua” ce nu scapă nici de „să ieu” în mod normal, este doar o particularitate: diftongul „ia” înlocuit de „ie”. Însă expresiile care stârnesc adevăratul haz sunt cele care reprezintă graiul de la „mămuca”, așa cum spune și Creangă. E destul de greu „să-i dai foială” – (a fi mai rapid, a te mișca de colo-colo), renunțând la termenii pe care îi folosești, pentru că fac parte din limbajul învățat în copilărie și nu-i aceeași tentație când spui „Hai să facem ceva!” în locul clasicului stil al basarabeanului: „Hai să zamutim șeva!”.

În ultimă instanță, chiar dacă graiul moldovenesc poate fi pe alocuri neînțeles, apartenența unui mesaj verbal la o anumită limbă nu este dată exclusiv de lexic, ci de gramatică. Motiv pentru care, oricâte plăcinte n-ai pune pe „blid”- (farfurie), ele vor fi savurate cu același dor, fie în România, fie în Republica Moldova. Dacă noi, ca societate, am recepta același mesaj, probabil că materia cenușie ar mai prinde ceva „colb”- (praf), iar discuțiile ar fi mult mai seci. Și, în esență, când înțelegi că nu știi „nica”- (nimic) din geneza limbii române, faci apel la istorie, iar acesta poate fi un punct de referință suficient de util.

Mădălina Stețco, anul 2, jurnalism

Pilonii experienței: educație și perseverență

„Studentii trebuie să fie informați foarte bine în materia drepturilor și obligațiilor lor și, de asemenea, trebuie să știe că mereu vor exista persoane care îi vor susține când întâmpină probleme”, declară o tânără studentă, în anul 2.

Prin urmare, cine oare ar putea să ne destăinuie cum să adunăm experiență și să ne folosim de informații mai util, decât Paula Bodlev, tână studentă din anul II, la Facultatea de Drept și Științe Administrative din cadrul Universității „Dunărea de Jos” din Galați, care deja a reușit prin implicare și caracter, să ajungă în colegiul director al Ligii Studenților, să fie actualul președinte al Clubului Studenților Basarabeni și Bucovineni „Ștefan cel Mare și Sfânt” din cadrul Ligii Studenților din Galați și totodată, coordonator al Departamentului Educațional?

Îi ajută pe boboci să facă primii pași

Ghidată de simțul acut pentru dreptate, ea alege să-și basoreliefeze competențele organizaționale în departamentul de educație. Întrebată fiind de ce acest departament, ea răspunde cu modestie că dintotdeauna a simțit că ar trebui să se consacre anume acestui domeniu. Și argumentează că și-a dorit din suflet să fie persoana care le este studenților un ghid, pentru primul lor pas în facultate. Și-a dorit să reprezinte pentru studenții etnici români acel pilon de sprijin de care au nevoie în momentul mutării într-o altă țară.

„Implicându-mă activ în viața CSBB-ului și a LSG-ului am înțeles cât de important este sprijinul pe care îl poate oferi o persoană altei persoane într-o altă țară și într-un alt mediu, cât de importante sunt drepturile studenților și că poți face parte dintr-o familie care îți va lăsa o amprentă în suflet”, ne spune Paula.

Astfel, a reușit prin excelență să-și îmbine dorințele cu aspirațiile și ca membru al unei comunități mari de studenți, să-și lustruiască abilitățile organizatorice și capacitatea de a analiza și de a însuși anumite regulamente. Aptitudini care, exersate în timpul studenției, îi vor servi în orice domeniu. Cu atât mai mult în cel ales de ea.

Un exemplu de implicare pentru ceilalți

Dat fiind că și-a atins deja anumite scopuri stabilite, a creionat prin exemplul său cât de important este să alegi să te implici.

Pentru tinerii abia pășiți pe băncile facultății, ea vine cu o îndrumare pe care și-ar face-o Paulei din anul I :

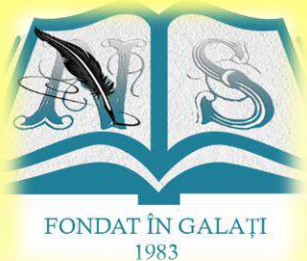
"Bucură-te de viață studentăască și stresează-te mai puțin. Viața studentăască este mult mai frumoasă când o petreci într-un mod activ și frumos de unde ai ce învăța (și aici mă refer la departamentele organizației, training-uri, workshop-uri, etc.)"

Exemplul Paulei este o schiță ce poate servi ca ghidare oricărui student. Diversitatea oportunităților pe care le acceptăm și ne aventurăm în ele, constituie temelia oricărei căi alese în viitor.

Magda Turcanu, anul 2 Jurnalism

Scriitori care au onoarea de a ne fi contemporani și concitadini

Cenaclul literar *Noduri și Semne*

Începând cu acest număr, ne propunem să prezentăm câte un membru al cenaclului literar „Noduri și Semne”, cenaclu ce a avut parte de o prezentare deosebită făcută de unul dintre membrii marcanti, scriitorul Ion Avram, în numărul 1 al revistei. Fără să mai irosim spațiu tipografic, iată despre cine este vorba în acest număr: **Ioan Gh. Tofan**.

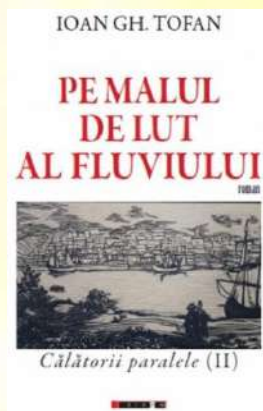
Născut pe 23 septembrie 1945 în comuna Jorăști, județul Galați, Ioan Gh. Tofan este absolvent al Școlii de Ofițeri Fluviali din 1972 și a fost căpitan fluvial și pilot pe Dunărea maritimă. Romanul său *Piața veche* (Eikon, 2013), a primit în anul următor apariției sale Premiul Revistei „Dunărea de Jos” și Premiul al II-lea la Festivalul Național de Creație „Vrancea Literară”. Un alt volum al său, *Viață de pilot* (Axis Libri, 2015), i-a adus în 2016 premiul de excelență al Clubului Amiralilor din Constanța.

Ioan Gh. Tofan este un povestitor care scrie cu umor și cu har mai ales despre Galațiul de altă dată, cel care i-a legănat copilăria și adolescența în ritmul Dunării. Volumul din care am ales să redăm fragmentul de mai jos, *Pe malul de lut al fluviului*, și care i-a adus alte două premii (Premiul al II-lea al Festivalului Național de Creație „Vrancea literară” și Premiul de excelență „Comandor Eugeniu Botez/Jean Bart” al Clubului Amiralilor din Constanta) își plasează acțiunea, amintirile și sentimentele în orașul sprijinit cu un capăt în malul de lut al fluviului – Galați.

Capitolul VI – Cocoșii nadoleni

Într-o zi senină, din vara anului 1962, pe la sfârșitul lui iunie, în halta Ghibărteni, coborî din personalul de Bârlad un singur călător. Era un adolescent cu fața ascuțită și plină de coșuri, de cam un metru și șaptezeci, dar care părea mult mai înalt din cauza siluetei de slăbănog. Își pipăia mereu freza părului șaten și moale, pieptănat într-o parte. În mâna dreaptă ducea o sacoșă din pânză groasă în care, în afară de schimburi, avea patru pâini, o carte, o sticlă cu untdelemn învelită în ziarul *Scânteia* și un kilogram de zahăr. Când și când, mâna stângă se mai ocupa și de altceva decât aranjatul frezei, storcând cu furie, pe nevăzute, coșurile de pe față. Din cauza asta figura îi era plină de puncte roșii, dar și mici găurele, cicatrici rămase în urma asediului necruțător. Se vedea de la o poștă că suferea din această cauză după îndârjirea cu care își maltrata fața.

Aflat în vacanța de vară de mai bine de zece zile, nu-și găsisese locul în oraș, pendulând între întâlnirile cu băieții din Piața Veche, unde îl trăgea ața mai mult, și hoinărelile prin fosta cazarmă Regiment 11 Siret sau de pe malul înalt și sterp al Țiglinei, în compania vreunuia din cei doi amici care-i erau vecini și pe Strada Română, Titel Frangetti și Costel Trifan. Taică-său fusese trimis din primăvară într-un sanatoriu TBC aflat într-o pădure din nordul Moldovei, la Bârnova, fiind exclusă venirea lui acasă prea curând. Mitrița primea săptămânal scrisori de la sanatoriu, cerându-i apoi băiatului să le citească. Uneori găsea în plic câte o poză cu marginile zimțate. În ultima fotografie primită, Gheorghe Corban, arătând bine dispus, stătea pe un buștean împreună cu patru alți bolnavi. Pădurea din spatele lor parcă îi îmbrățișa. Nimeni nu se uita spre obiectiv, neștiind, probabil, că erau pozați.

(*Pe malul de lut al fluviului*, Eikon, 2018, pag. 99)

Turnulețul lui Babel

Ne dorim să facem o obișnuință din a publica în această rubrică texte sau fragmente din textele care, deși nu au avut loc pe podium, au obținut mențiuni meritorii sau pur și simplu au atras atenția redactorilor. Motivul este unul simplu: arta este subiectivă. Nu există un aparat de măsurat valoarea unui text literar. Totul este un amestec stare de moment, percepție personală și elemente de teorie literară. Ar fi meritat unele dintre aceste texte să fie pe podium în locul altora? Posibil. Este, în oricare dintre textele care au ratat podiumul, sâmburele unui viitor titan al literaturii române și – de ce nu? – al celei universale? La fel de posibil. Uneori succesul de mai târziu al unui scriitor ține de o șansă acordată în prezent pentru că aproape nimic nu se compară cu publicarea rândurilor pe care le-ai scris într-o revistă în ceea ce privește încurajarea de a scrie mai mult și mai bine.

Veți găsi aici versuri și proză în orice limbă a dorit să scrie autorul, indiferent de naționalitatea sa, recenzii de carte și chiar cugetări. De la un număr la altul, sperăm să avem texte literare cât mai variate, inclusiv parodii, pastile umoristice, comentarii originale ale unor texte clasice și așa mai departe.

“Throne of Glass” series – a review

Including a total of seven books, the “Throne of Glass” series, written by Sarah Janet Maas, is the most fascinating story that I have ever read. Being placed in a mystical world, the series gender is fantasy, and it presents a myriad of well-written characters.

The series tells us the story of Celaena Sardothien, a teenage assassin who gets the chance to serve as the King’s Champion, if she wins a competition. She gets to form bonds with Chaol, the Captain of the Guard, and Dorian Havilliard, the Crown Prince. As the tale progresses, Celaena is drawn into a conspiracy and will get to discover both the Kingdom and herself.

First and foremost, the first book, called “Throne of Glass”, makes the introduction of the characters and it is the most easy-to-read book from the series, due to the fact that it does not include a lot of action. Nevertheless, I still binge-read it thanks to its mysterious atmosphere. Even though it is not that thought-provoking, the author is still introducing us to this impressive universe, and it keeps us on the edge of our seats by including a lot of spine-tingling scenes.

Furthermore, the most mind-numbing book is “Crown of Midnight”, the second in the series. After introducing us to the characters’ world, the author gives us more mysterious pieces of information. Hence, the atmosphere starts to become more intense, due to the confusion that is created. This book gives us one of the most heart-wrenching scenes and, also, the most crucial information. After finishing this book, we are ready to jump into this fantasy world and discover all of its secrets.

Moreover, “Heir of Fire” introduces us to a lot of new characters that we will get to love. In this book, we will understand the majority of the secrets and we will have a lot of dynamic scenes that will keep us open-mouthed. The book is probably the most action-packed from the series and, in my opinion, is one of the most memorable ones.

“Queen of Shadows” makes this universe even more complex and includes the most unpredictable plot-twists. I was pleasantly surprised by how intriguing this world can be and by how much I became attached to the characters. Also, I promise, the ending is not disappointing at all.

The action from “Empire of Storms” and “Tower of Dawn” is simultaneous. While the fifth book includes plenty of fights and spine-chilling adventures, the sixth book describes the journey of a single character, but the pieces of information received from this book are crucial.

Turnulețul lui Babel

The last book in the series, “Kingdom of Ash”, is full of ups and downs and it is simply a roller coaster of emotions. On the one hand, the tension is at its highest point, and you will feel the most impatient to know how this is going to end, but on the other hand, I promise that you will get to love the characters so much that you will miss them. This is the most touching book from the series, and it will have a great impact on every single reader.

All things considered, the series is totally worthy, and it is appealing to everyone, especially to fantasy lovers. As far as I am concerned, the series sums up fantasy, romance, and action in the most unique way possible. Therefore, I will not stop recommending this series, due to its magnificent way of keeping you on the edge of your seat and to its precious characters.

Popoiu Raluca (C. N. „Costache Negri”)

Clasat pe locul 3 la concursul de creație literară în limba engleză (proză), **Marin George Alexandru** ne-a trimis și un poem în limba engleză, în fapt o traducere din limba română a unui poem cu care a participat la concursul de poezie. Deși nu îl găsim pe podium, la secțiunea poezie, am selectat un fragment din varianta în limba engleză a poemului, considerând că atât efortul cât și realizarea merită atenția cititorilor.

Ergo

My eyes are wide open,
My skin is glistening with sweat
The air in my room is kind of wet,
I'm sitting in my desolate room,
and admiring the rays of sun
I am being blessed by the God of Fun.

I get up and put some clothes
On my mortal body,
But my mind keeps slipping away
In some other plane of reality.

Today I should go out, and see the landscape
The place where time meets space,
I am blessed to live this day
I don't want to ever pass away.

I put on a shirt, in my favourite colour
The taste in my mouth is kind of sour,
I love being out in the sun, admiring nature
I love being myself, slightly immature.

Marin George Alexandru (L.T. „Mircea Eliade)

Pe eleva **Ghiban Maria** o găsim pe locul III la concursul de traducere din limba engleză, ceea ce înseamnă că stăpânește limba engleză la un nivel superior. Acest lucru ne este dovedit și de un text original în limba engleză, pe care ni l-a trimis și din care publicăm fragmentul de mai jos.

The broken mirror

It is a dark, depressively boring autumn morning right after the equinox, one of those days in which even the tiniest noise becomes frightening, but silence is even deeper. Mystery is in the air, as shades of usual objects are getting spooky. I am standing in my room, ready to leave for school. I am conscious that I am in a rush, but I can't help staring at my image in the mirror and wondering, what would it be like if I were to wake up as my future self, perhaps living a perfect life, at least, the way I want it to be?

Suddenly, without realizing it on the spot, my hands and my face are dragged inside the shining surface in front of me. For a few seconds, it feels like I'm floating, but then, the same mysterious force pulls me down to earth with a horrific thump. My eyes are wide open, glowing in tears of shock. It's me, but I'm different. Now I'm staring at a beautiful, tall, fit girl with long

dark hair and deeply mesmerizing blue eyes. Who am I? Lacking an answer, I decide to go out of my room and keep going with my routine, assuming the fact that I was simply taken aback by my imagination and everything else will be fine.

My surprise is even greater when I see the surroundings. A happy family, having breakfast at a round wooden table in what I suppose is the impressive kitchen of an American mansion. I just can't believe my eyes! They're calling me there, I am part of it all, I have to be with them. Although it seems pretty new and I know where I was a few minutes ago, I feel like I have belonged here since forever. (...)

Ghiban Maria (C.N. „Costache Negri”)

Antofi Maria Cristina este singura care a răspuns provocării noastre de a comenta un citat dintr-un autor celebru, în cazul nostru Mark Twain: „*Cele mai importante două momente în viață sunt cel în care te naști și cel în care afli de ce te-ai născut.*” O felicităm pentru curajul de a încerca să scrie un eseu – o încercare în sine prin chiar originea cuvântului ce denumește această specie literară – și redăm mai jos textul:

Când deschizi prima oară ochii nu te gândești că viața poate fi un ținut abrupt și încețoșat unde tu trebuie să preiei controlul și să o transformi în propria ta artă... Dar, în curând, te apuci de pictat.

Pe măsură ce evoluăm atât fizic cât și intelectual vom descoperi că viața nu este mereu pe placul nostru și nu este mereu plină de optimism. Vom avea parte de urcușuri și coborâșuri care ne vor evidenția laturi ale umanității ce pot vor fi traduse în traume și suferință, dar și prin bucurii sufletești. Toate acestea au rost în devenirea noastră.

Citatul lui Mark Twain pune în lumină descoperirea de sine și în același timp o acceptare, o înțelegere a unor lucruri referitoare la viața noastră. Acceptarea vine în urma faptului că fiecare dintre lucruri, emoții, persoane sunt trecătoare și nu ar trebui să tragem de ele pentru ca acele obiecte să mai rămână în viața noastră deoarece în acest fel ne pierdem pe noi înșine crezând că ne aducem un beneficiu.

De la aceste lucruri provin traume amestecate cu acel sentiment ce parcă ne face să gândim că noi suntem vinovați, și mereu vom eșua în încercările noastre. Trecând prin aceste stări devenim mai puternici.

Trecând peste ce ne oferă lumea de afară trebuie să știm cum să ne conturăm viața punând bazele pe ceea ce ne-a făcut mai puternici. Ca să nu mai pomenim faptul că suntem în control și responsabili pentru lucrurile negative care ne invadează mintea, care își fac rădăcini în creierul nostru și se vor activa în cele mai nepotrivite momente.

În concluzie, să nu lăsăm lumea din exterior să ne afecteze interiorul, concentrându-ne asupra a ceea ce suntem și ce vrem.

Antofi Maria Cristina (L.T. „Mircea Eliade”)

Ana Stan ne-a trimis niște poezii și mai multe cugetări. Am ales două dintre acestea din urmă:

- Ce frumos ar fi ca pomii să vorbească, să ne spună cum își dezgolesc ramurile pentru un nou anotimp, cum înfloresc din dragoste pentru găze, cum șoptesc graiuri nevorbite atunci când vântul își cântă suferința printre brațele lor... Ce frumos ar fi ca Soarele să ne audă, să asculte când păsările ciripesc, să audă suspinul sufletului, s-audă urlatul naturii și al nostru... Ce frumos ar fi ca pământul să ne vadă, să privească cum se iubesc oamenii, să admire frumusețea vieții... Cât de mult s-ar bucura ele să aibă aceste puteri! Dar tu, omule? Tu le ai pe toate, dar tot îndrăznești să te numești „sărac”.

- Nu uita, până nu te asiguri că ceea ce ai trăit nu a fost o minciună.

Ana Stan (C.N. „Nicolae Bălcescu, Brăila)

De la **Iordan Teodora-Alexandra** am primit o recenzie de carte. Ne-am bucurat foarte mult deoarece acesta este un semn clar că există adolescenți care citesc cărți. Îi încurajăm pe toți să citească (dar nu în timpul orei de matematică!) și să ne trimită texte precum cel de mai jos:

Am citit de curând *Crima perfectă*, o carte scrisă de Holly Jackson, în care este prezentată dispariția lui Andie Bell. Este prima mea interacțiune cu cărțile ce investighează crime, dar pot spune că am rămas plăcut surprinsă. Pippa Fitz-Amobi, o fată cuminte și studioasă, protagonista cărții, ajunge un adevărat detectiv. Deși toată ancheta începe printr-un simplu proiect de școală, scopul principal a lui Pip este să arate nevinovăția lui Sal Singh în acest caz. Este o lectură plăcută, care te ține cu sufletul la gură, stilul de scriere fiind unul cu adevărat unic, autoarea reușind să te țină prins cu ea în firul poveștii (atât de prinsă am fost că nu am auzit când am fost strigată la prezență la ora de matematică!), cu un deznodământ ce te face să recitești cartea, să observi detaliile pe care le-ai ratat pentru că finalul este unul surprinzător. O carte ce merită citită mai ales atunci când lecturile școlare te bagă într-o criză de citit sau când emisiunile de la TV de tipul „câștigă o căruță de bani dacă știi prețul corect al unui cuptor de microunde” devin singurul lucru ce te ține cu sufletul la gură.

Iordan Teodora-Alexandra (L.T. „Mircea Eliade”)

Ne-am fi bucurat să putem publica toată povestirea din care este fragmentul de mai jos, a elevei **Madadi Maria**, dar spațiul nostru este limitat. Vă putem spune, însă, că povestirea în cauză este scrisă foarte bine, cu un simț al frazării peste medie, ceea ce se poate traduce în talent:

Bifurcații (fragment)

Aș fi urmat-o pe Vera până în infern și înapoi cu voie bună și zâmbetul pe buze. Oriunde era ea, eram și eu, mă agățasem de ea ca un scaiet. Mergeam cam în fiecare săptămână împreună la Baldovinești, unde lucra tatăl ei demult, și căutam pisici, în speranța de a găsi una blândă care să ne lase să o mângâiem. Luam de la școală cu nemiluita din laptele pe care ni-l dădeau ca să-l oferim mâțelor, ne umpleam gențile cu toate cutiile alea și, câteodată, dacă nu mai încăpeau în genți, le luam în brațe pe cele rămase. De obicei nu îl voia nimeni, și așa justificam noi acțiunea aceea, pe care acum o văd drept ce era de fapt: două copile din familii înstărite care nu fuseseră niciodată învățate să nu fure de la gura celor dezavantajați.

Și erau multe lucruri de explorat la Baldovinești. Am revăzut recent localitatea, din întâmplare, și trebuie să recunosc că mi se pare acum nemăsurat mai mică decât era pentru sinele meu de 7-8 ani. Cel mai amuzant era iarna, când ne jucam în zăpadă și ne întorceam apoi înăuntru cu obrajii înghețați și ude până la șosete, spre neplăcerea mamei ei. Și cât ne ținea ea morală că o să răcim și că nu vrea să mă aducă maică-mii acasă răcită, tatăl Verei îi zicea femeii, mai indulgent:

— Lasă-le, Oana, să se joace, că sunt copii și așa fac copiii.

Vera era singură la părinți și un exemplu veritabil de „fata lu’ tati”. Când nu era în centrul atenției, trebuia să fie. Credea că poate să cânte și să danseze, dar nu se pricepea la niciuna. Apreciez, totuși, privind în urmă, această încredere nezdruncinată a ei în propriile talente, fie ea și nejustificată. Îmi dădea oarecum curaj, încă de pe atunci. Când stăteam lângă Vera, parcă îmi insufla o parte din optimismul ei contagios. Iubea dintotdeauna trupele de băieți și filmele romantice vechi (pesemne de la mă-sa), și nu rata niciodată șansa să-mi descrie în meticolos detaliu artistul cu care plănuia să se căsătorească ea luna aia. De obicei, dacă respectivul viitor soț al ei făcea parte dintr-o trupă, îmi făcea „lipeala” cu un alt membru al aceluiași grup:

— Uite, tu poți să fii cu ăsta. E frumos și ăsta.

Madadi Maria (C.N. „Nicolae Bălescu”, Brăila)

Cu neuronii pe bigudiuri

pagina de dat cu părerea

Facebook + filosofeală = love

Că așa suntem noi, oamenii: cârcotași, căutând noduri în papură. Păi, ce să facem, dacă se ivesc ocazii la tot pasul?! Să luăm filosofia de tip Facebook, de exemplu. De când cu chestia aceasta de-i zice rețea de socializare, foarte mulți indivizi care se cred mai adânci decât Groapa Marianelor (în gândire, adică) fac publice cugetări care ar sta foarte bine într-o culegere de platitudini sau de dat cu oiștea logicii în gard. Iată doar câteva exemple:

„Timpul ne fură multe, dar nu ne poate fura amintirile frumoase.” La prima vedere, acesta este un citat (dacă e) care te face să dai din cap a aprobare, gândindu-te că elasticitatea pielii se duce, tonusul mușchilor dispare, dispare și părul, în unele cazuri, dar amintirile, nu. Apoi te scuturi bine și îți aduci aminte de senilitate, care apare când trece mult, mult timp. Atât.

„Nu e de datoria ta să le demonstrezi celorlalți că ești un om bun. Oamenii își formează o anumită părere despre tine și cu greu pot fi convinși că se înșală atunci când o fac. Datoria ta e să nu te schimbi pentru nimeni și să rămâi tu însăși în orice împrejurare”. Da, știm, sunt foarte multe persoane care gândesc așa, dar ce cred eu că avem aici este îndemnul la egoism, la refuzul evoluției, la refuzul cizelării, la refuzul transformării dintr-o ființă pur biologică într-una rezonabilă. Bașca „tu însăși”, care trimite la persoane de sex feminin. De ce?

„Apa, focul și gura oamenilor nu ai cum să le oprești.” Probabil că această cugetare vine din timpuri imemorabile (cum o fi venit de-acolo, treaba ei), când nu se descoperise că focul poate fi oprit cu apă – de unde pompierii – sau dacă îl lași fără oxigen (vezi experimentul din școala generală, cu lumânarea din borcanul întors cu gura în jos) și când nu existau baraje care să oprească apa. Chestia cu gura oamenilor e valabilă. Probabil că autorul acestei ratări a vrut să îmbogățească zicala „Gura lumii doar pământul o astupă”. Ah, uite, că e soluție și pentru aceasta!

Postărel Părelnicu

Limba noastră-i o comoară, doar că unii au uitat unde au îngropat-o

O trăsnaie plină de umor involuntar, auzită la radio: „Protestatarii i-au dezarmat pe polițiști luându-le armele.” Adică, să nu credem noi că i-au dezarmat, așa, doar metaforic. Eu chiar propun ca și alte expresii să fie la fel de explicite precum cea de mai sus: a omorî prin ucidere, a săgeta cu săgeata, a găuri prin facerea de găuri și chiar a depune o cerere prin punerea ei la locul de depunere de către deponentul care depune cererea la locul de depunere. Ca să nu avem dubii!

Teleșopingul este o sursă ideală de exprimări anapoda, pleonasme, propoziții trunchiate sau fără logică. Iată un exemplu care, la prima vedere, pare în regulă: făcând reclamă unui tip de bandă adezivă, prezentatoarea spune că produsul are „ventuze care garantează o prindere sigură”. Păi, dacă e sigură, de ce mai e nevoie să o garanteze?! Sau, dacă prinderea este garantată, nu-i așa că e și sigură? În fine, era vorba doar de niște bandă adezivă care lipește (sic!).

Vai, nouă, cei care nu suntem la curent cu noutățile din limba română! O să vorbim cu generațiile viitoare prin semne. Într-o reclamă, pe un post de televiziune cu seriale de comedie, o voce feminină foarte plăcută tortura neplăcut (există și tortură plăcută?) limba română, anunțându-ne cu entuziasm că putem cumpăra două „epăluăciuri” la preț de unul. M-am sucit, m-am învățit, am căutat în DEX, am cătat și pe piața neagră a cuvintelor, poate-poate oi găsi ce este acela un epăluăci, dar nu am găsit. Nu de alta, dar voiam să cumpăr și eu așa ceva, și nu se putea să fac asta fără să știu ce cumpăr, nu?

Păpurică Nodulescu

Ză fan peigi

Hor(r)o(r)scop

Berbec. Ca de obicei, azi a venit după ziua de ieri. Nimic deosebit aici, dar mai spre seară va fi după prânz. La serviciu, dacă aveți așa ceva, un coleg sau o colegă, dacă aveți așa ceva, vă va spune că urmează să vi se mărească salariul. Dacă aveți așa ceva.

Taur. Astăzi nu este o zi bună de dat bani cu împrumut. Este posibil ca, seara, să primiți un telefon, dacă este ziua dumneavoastră de naștere și dacă prietenii, părinții sau soțul/soția v-au cumpărat un telefon. Dacă nu e ziua dumneavoastră, dar vă doriți un telefon, poate ar fi bine să le arătați prietenilor acest horoscop.

Gemeni. Un membru al familiei vă va da o veste care nu vă va interesa deloc. Nici norocul nu vă surâde azi, deci evitați să jucați la loto, pentru că la cât de strâmb s-au aliniat (sic!) planetele pentru dumneavoastră, dacă veți juca la Loto 6/49, sigur ultimul număr câștigător va fi 50.

Rac. Pentru azi, tot ce contează, e că nimic nu rimează și orice ați încerca e sortit a eșua. E o zi de stat degeaba, că oricum nu iese treaba. La birou, ca și acasă, sentimentul ce v-apasă e că totu-i inutil. Mai bine, tiptil-tiptil, faceți pași către un mall. Doar să nu vă dați de gol!

Leu. V-ați săturat de glumele celor din jur, bazate pe faptul că moneda națională, în continuă devalorizare, este „leu”. Deși, nici dacă zodia aceasta s-ar numi „euro” nu ați duce-o prea bine. Dacă ne uităm cu atenție la ce se întâmplă pe piață, mai bine v-ați fi născut într-una din zodiile Motorină, Benzină, Energie, Gaz, Somon, Alimente-în-general... Ce păcat că aceste zodii nu există. Paradoxal, trăim noi sub zodia lor.

Fecioară. O vorbă românească spune că acela care se scoală de dimineată, departe ajunge. Nu este și cazul dumneavoastră. Oricât de dimineată v-ați trezi azi, veți bate pasul pe loc. Colac peste pupăză, veți fi acuzați de violență tocmai din această cauză. La anchetă se va afla că sunteți recidivist: un vecin va depune mărturie că, în unele zile, trageți mâța de coadă.

Balanță. Nativii din balanță ar trebui să fie foarte atenți, azi, la tot ce **nu** se întâmplă în jurul lor: nu scad prețurile, nu primesc primă de niciun fel, nu slăbesc așa cum scrie pe prospectul ceaiului pe care l-au cumpărat de pe e-Bay și nu li se tonificază mușchii după numai 5 minute de *pilates*.

Scorpion. Pe la ora 11:37 un prieten vă va invita la restaurant și va plăti toată... Scuze, am citit pe dos. Reluăm: pe la ora 11:37 (aici o nimerisem!), în drum spre restaurant, vă veți întâlni cu un vechi prieten care se va invita singur la masă. Veți plăti toată consumația, plus vaza de la intrare, pe care prietenul o va sparge din neatenție. O vază din dinastia Ming, achiziționată la o licitație.

Săgetător. Nu. Sau poate că da.

Vărsător. Drumul pe care ați apucat este presărat cu întrebări, inclusiv acestea: a presăra înseamnă a săra în prealabil? Și dacă înseamnă asta, de ce nu se zice direct „a săra”, din moment ce atât a săra cât și a presăra presupun depunerea unor cristale de sare în sau pe ceva? Dar dacă presari nisip, nu cumva e o greșală deoarece nisipul și sarea nu sunt același lucru? Și de ce nu se zice *a prenisipa*?

Pești. Nu vă mai agitați atât să faceți ceea ce vreți, că nu o să iasă. La televizor nu e nimic interesant, pe Facebook nu mai e niciun comentariu incitant, nu mai pune nimeni poze (s-a terminat vacanța). Deci, nu aveți încotro și va trebui să mai și munciți.

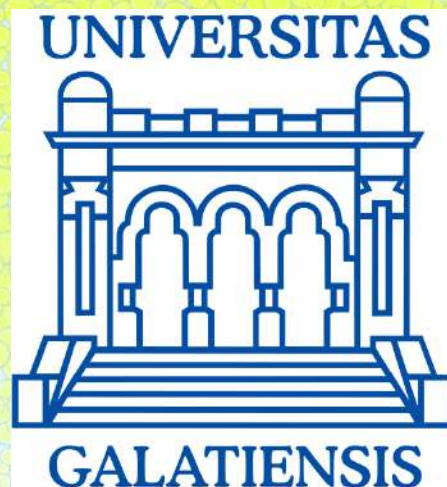
(Cititorul în stele verzi: *Gelu Astronelu*)

Cugetări la rece (vara avem cugetări la cald)

- Dacă ești dreptaci, nu te faci stângaci punându-ți pantofii pe dos.
- Nu ai trăit o viață perfectă dacă nu ai făcut măcar o greșală.
- Omul harnic, și când se odihnește o face cu sârguință.

Moș Cugerilă

Responsabilii pentru această ispravă

Cei care și-au păstrat calmul englezesc:

Ana Maria Pâcleanu
Iulian Mardar

Cei din filiera franceză:

Elena Constandache

Cei care au susținut revista cu tărie și gazetărie:

Daniela Bogdan
Marius Țuca

A pus textele în pagină literă cu literă:

Iulian Mardar

**Facultatea de
Litere.**
**Scrieți-vă viitorul
literă cu literă!**